

Nagy Olga: Gyermekkorom szép emlékei

1954 tavaszán édesapám azzal a hírral lepte meg családjunkat, hogy költözünk. No nem messze és nem másik városba, csak a Munkácsy út 1-5. számú házba. Vagongyári dolgozóként ennek a háznak a gondnoki teendőit bízták rá. A Vagongyár „jó tulajdonosként” igyekezett itt élő dolgozóinak és családtagjainak békés, nyugodt és szép környezetet teremteni.

Édesapám halk szavú, nyugodt és barátságos volt mindenkihez, ám következetes és határozott ember. Azt vallotta, hogy ha a házat mindenki egy kicsit magáénak érzi, s nem zárkózik be a négy fal közé, az csak előnyére válhat felnőttnek és gyerekek egyaránt. Gyerekek- talán őket kellene előre írnom, mert számára a gyerekek – kicsi, kicsi és nagy – egyaránt a legfontosabb volt. Könnyen és gyorsan „szót

értett” kisbabával és kamasz fiúval vagy lánnyal. Hozzá mindenki bizalommal fordulhatott: meghallgatta őket, tanácsot és segítséget adott, s kikérte a véleményüket azokban a dolgokban, melyek a fiatalok életét befolyásolták.

Sok felnőtt emlékezetében mára a vagongyári bérház virágos, mindig ápolt udvara maradt meg. Pedig több volt annál: jó ismerősök, barátok közössége, akik sokat tettek azért, hogy

környezetük szép legyen. Valóban gyönyörű udvarunk volt tele árnyat adó fákkal, virág-
ágyásokkal, zöldellő fűszőnyeggel. A lakások ablakából vagy az erkélyről kitekintve minden
évszakban szemet gyönyörködtető kilátás nyílt minden itt élő számára. A betérő vendégek is
csodáltak a szép környezetet.

Ám ez azért válhatott valóra,
mert a szomszédos (volt
MHSZ) és a „kisház” mögötti
udvarrész is a házunkhoz
tartozott. Tudni kell, hogy
ekkor még üres telekként állt
a volt MHSZ és udvara, a

szomszédos ház udvarát pedig a Vagongyár bérelte, így a szomszédok is használhatták a sport
és játék lehetőségeket. Ezen a területen készült el a labdajátékokhoz kiválóan alkalmas „foci-
pálya”, a hintával, mászókáival, játékokkal felszerelt játszótér – a közösségteremtés fontos
színterei. Emellett alakították ki a lengőteke pályát is. S hogy a pihenni vágyó felnőttek gyer-
mekükkel együtt lehessenek, asztalok és padok segítségével alakult ki a beszélgető sarok.

Tavasztól késő őszig zajlott a focibajnokság, ahol a felnőttek a fiatalokkal együtt alkotva a
csapatokat, vetélkedtek. Még a lépcsőházak közötti bajnokság is szerepelt a programban.
Akik pedig nem játszottak, a pálya széléről bíztatták a játékosokat. Mekkora dicsőség volt az
akkori kedvenc győri focistákkal – Kalmár „Nyanyával”, vagy Gőcze „Sanyival” rúgni a bőrt!

Télen még saját korcsolyapályánk is volt. A futballpályát felöntötték vízzel, ezen a jégen
csetlett – botlott a ház apraja, nagyja késő estig.

Szüleink nyugodt szívvel engedtek bennünket az udvaron játszani: a kicsikre dadus fi-
gyelt, a nagyobbak sportoltak vagy beszélgettek, kártyáztak az asztaloknál. Édesapám a fel-
nőttek és gyermekek véleményét kikérve vetélkedőket, közös játékokat szervezett. A nézetel-
téréseket ügyes kompromisszumokkal vezette le, sértetlen és megbántva senki sem hagyta el a

„pályát”. A környéken lakó gyermekek közül is sokan kérték, hogy velünk játszhassanak, beszélgessenek. Híres volt a mi közösségünk összetartása, ám nyitott is az arra érdeemesek felé. Ma úgy érzem, egy gyermekközpontú „paradicsomban” élünk.

Kedves emlékeim között tartom számon, amikor egy délutáni bajnokság után a vesztes csapat tagjai a felnőtteket egy korsó sörrel, a gyerekeket pedig üdítőkkel lepték meg. És milyen finom volt együtt enni a zsíros kenyeret együtt enni a barátokkal.

A mi házunkban mindig biztonságban voltunk: figyeltünk egymásra, Ilonka és Mariska néni a két portás (mert nálunk ilyen is volt) és Józsi bácsi, a karbantartó, nagy fe-

gyelmet tartott, de mindenkire volt egy-egy kedves szavuk, mosolyuk.

Biztonság, szeretet, vidám játékok, sok együtt töltött kellemes óra, a felnőttek óvó tekintete – ez adta gyermekkorunk gondtalan szépségét.

„Lehet, hogy az idő megszépíti az emlékeket, de a boldog érzések örökké megmaradnak!”